

Minun viides äitienpäiväni sujui tavanomaisen sunnuntain tapaan, eikä minulla ollut mitään sitä vastaan. Aamuyöstä pienet varpaat raapivat selkääni ja lapsen biologinen isä aloitti aamukuorsauksen jo seitsemältä. Vedin tekounta yhdeksään saakka, kunnes perhe oli saanut aamupalan valmiiksi ja sain tulla valmiiseen pöytään. Lahjoista viis – ne ovat ihania, mutta mukavinta oli aamiainen, äitimäinen tunnelma ja ajatus mukavasta valmennuspäivästä ja laatuajasta itsensä kanssa.

Olen viettänyt melkein kaikki äitienpäiväni Kaakamossa. Milloin olen ollut kisatoimihenkilönä, joskus kisaamassa tai kuten tänään, kouluvalmennuksessa. Äitienpäivänä voi toki lähteä kalliille lounaalle rantapaviljonkiin, mutta jättämällä sen väliin saa ikään kuin ilmaisen valmennuksen. Ja eikös äitienpäivänä ole tarkoitus tarjota äidille mitä hän todella toivoo, eikä pakottaa äitiä viettämään erikoislaatuaikaa perheensä kanssa juuri tiettyinä päivinä. Perheeni on pikkuhiljaa hyväksynyt tarpeeni, koska ratsastuksen suhteen isin pidätteet eivät juuri mene äidistä läpi. Toisaalta mieheni mielestä ei näiden asioiden vuoksi kannata avioeroa hankkiakaan, sillä olisi ihan hirveä homma lähteä etsimään uutta vaimoa tässä iässä ja uudella vaimollakin saattaisi olla jopa joku harrastus. Äitienpäivänä siis lapsen biologinen isä ei edes mullistellut palatessani kotiin. (Ups, unohdin kehua häntä siitä. Toisaalta se oli tänä päivänä ihan itsestään selvyys.. Tai jos mieheni olisi hevonen, olisinko kehunut sitä vastaavassa tilanteessa..)

Tallilla äitienpäivää oli viettämässä samanhenkisiä valmennuslajitovereita, joista osa oli ottanut jälkikasvunsa mukaan. Hmm, olisiko heillä huono omatunto, jos olisivat jättäneet penskat kotiin ja lähteneet minun tavoin tällä kertaa yksin? Meille hevosihmisille on vain niin luonnollista raahata lapset joka paikkaan, jos lastenvahtia ei ole. Muistelin lämmöllä viime kesän Oulun Pokaalin ymmärtävää lipunmyyjää, joka yritti rahastaa lastenlipun hinnan minun pakosta mukaan otetusta nelivuotiaastani. ”Luuletko, että otin hänet huvikseen mukaan? Pakko oli! Luuletko, että hän nauttii tästä reissusta? En maksa lippua!” Enkä maksanut. Ehkä hän oli myös äiti.

Tarkkailin junnuratsastajien kumisaappailla varustettuja äitejä, jotka olivat juhlapäivänään lähteneet viemään lapsensa harrastuksensa pariin tuulitakissa väristen. Olisivatko he nyt mieluummin rantapaviljongissa syömässä halstrattua lohta osterivinokaskastikkeella? Siinä tapauksessa toivottavasti junnut muistivat kiittää häntä tallikuljetuksista tuhansin poninkarvaisin suukoin ja pesemällä kätensä kotona ilman muistutusta.

Olin viikolla väsyttänyt itseni huhkimalla kotihommia, jotta saisin viikonloppuna vain fiilistellä. Tietenkin väsähdin valmennuksen loppumetreillä keskittymisen kadottua, joten olipa viikkoraadannassa taas järkeä, kehuin ironisesti itseäni, kun valmentaja viilasi minulla tehtävää ja haukkui oikeutetusti mm. haaveilijaksi. Käänsin moitteet valmennuksen voitoksi ja lisäopiksi, sillä samalla tuli opittua jotain kurinalaisesta keskittymisestä kouluradalla. Osterivinokaskastike alkoi jo kiehtoa, kun nälissäni ajelin kotiin.

Kotiin tullessa minua odotti jääkaapissa vain eilispäivän päivällisjätteet - perhe oli syönyt kaiken valmistamani lasagnen. Hyvä on, tunnustan; kiireissäni en ollut valmistanut sitä itse, vaan esivalmistanut eli ostanut sen saksalaisesta halpiskaupasta, laittanut jo valmiiksi lasivuokaan ja antanut lämmitysohjeet. Pyttipannu maistui ihanalle ja sain syödä ja kahvitella ylellisesti rauhassa, yksin. Samaan valmennushikeen haravoin kaksi tuntia puutarhassa eräänlaiseksi rangaistukseksi itselleni, luulen. Vaikka nautinkin puutarhahommista, olisin jälkepäin ajateltuna ansainnut sinänsä herkullisen jätelounaan jälkeen sentään kunnon päikkärit.

Ratsastava äiti voi viettää perheen kanssa oikeaa äitienpäivää vaikka maanantaina. Vietimme koko perhe sitä pelaamalla muistipeliä, joka kehittääkin äidin kouluratsastusratamuistia kiitettävästi. Viisivuotiaamme innostui huimasta pelimenestyksestään: ”Voi ***** kun mä pärjään ja isi sä möhliit koko ajan!” Emme tienneet lapsen biologisen isän kanssa olisimmeko itkeneet vai nauraneet, joten teimme molempia ja ohitimme tilanteen mitään kommentoimatta. Tulipahan tämäkin kuultua, kun en ollut tallilla.

Äitinä olen kuitenkin jotain kaunista ja hyvää opettanut lapselleni. Näistä mainittakoon vähäosaisten ja lähimmäisten hyvinvoinnista huolehtiminen. Toinen tärkeä opetus on tätä käytännössä toteuttava iltarukous, joka samanlaisena joka ilta lausutaan ja jonka lopussa nämä tärkeät ihmiset mainitaan. Äitienpäivän iltarukouksessa viisivuotiaamme peiton alta kuului vieno ääni:”.. ja äitin kouluvalmentajaa..”

-Sesse-